

Neozval ses, a teď mě líbáš?

Velká květina pivoňek a nad ní se sklání tmavovláska. Oči má sklopené k růžové něze a nesměle se usmívá.

Takhle voní láska. #love #fromhim #lovehim
#tothemoonandback #pivonky #flowers #kvetiny
#jaro #spring #peonies

„Dobrý den, tady kurýr, mám pro vás kytičku, jste v práci?“

„Ano.“

„Tak si pro ni pojdte, jsem na recepci.“

Nečekala jsem na výtah, schody jsem brala po dvou, abych pak vplula s naprostou ledabylostí do hlavního foyer. Racionální část mozku hádala, že to bude asi od klienta, ta emocionální si hrála s myšlenkou, že je od někoho jiného. Tentokrát se spletly obě.

Obří pugét pivoňek, které jsou moje nejoblíbenější, mohl být pouze od jednoho člověka na světě. I když vzkaz *Myslím na tebe* mohl napsat někdo jiný. Já na něj taky myslela. Od toho pondělí skoro pořád, i když s každou další hodinou to bylo snazší a snazší. Dost mi v tom pomáhalo, že od té doby, co mě vyklopil před

domem, jsem ho neviděla ani jsme spolu nemluvili. Už jsem zapoměla, jak hormony dokážou člověku na chvíli zatemnit mozek, když se snaží našeptat mu, že prostý tělesný úlet může skrývat něco hlubšího. Prostě se stalo. Rychle jsem v paměti nalistovala dobu, kdy se tyhle věci v mém životě více či méně náhodně děly, a jak pokaždé stačily dva týdny, abych měla v duši zase čisto.

Během dlouhého zpytování svědomí jsem došla k závěru, že se odněkud vynořilo moje staré já, které zatoužilo po troše rebelie a volnosti a které jsem dobrovolně uzamkla na sedm západů ve chvíli, kdy mi před oltářem můj muž navlékal zlatý kroužek. Najednou se tu ale objevil Ondřej, na dosah ruky, stačilo tak strašně málo, abych vypustila starou Alenu, kterou jsem bývala. Tu Alenu, která mě poslední roky jen pozorovala, jak v barech a na společenských akcích flirtuju s cizími muži, pomalu si je omotávám kolem prstu, abych pak o půlnoci zmizela jako Popelka, která se spokojená vrátí domů do postele ke svému princovi.

S kytkou v jedné ruce a telefonem v druhé jsem šla zpátky do kanceláře. *Taky mi chybíš!* napsala jsem do WhatsAppu a odeslala nejčastěji používanému kontaktu.

„Pěkná kytka. Narozeleny?“

Zastavila jsem se uprostřed kroku.

„Ech, ne. Ahoj.“

S hrnečkem v ruce stál opřený o futra kuchyňky s nasazeným floutkovským úsměvem. „Aha. Dáš si kafe?“

„Nemůžu, mám za chvíli schůzku,“ zalhala jsem.